15/04/2021

Hram cu „Liturghia tăcerii” în schitul unde Sf. Pahomie a căutat liniștea și unde a vărsat multe lacrimi

Miercuri, 14 aprilie, exact la mijlocul Postului Mare, Sfântul Pahomie de la Gledin a fost cinstit la Pocrov în celebrare tăcută și de pace, prin Liturghia Darurilor înainte sfințite oficiată de Protos. Ambrozie Ghinescu, egumenul schitului.

Pentru liniște se retrăsese la Pocrov și ctitorul schitului „Acoperământul Maicii Domnului”, în urmă cu peste 300 de ani, în 1714.

„În biserica acestui schit, Sfântul Ierarh Pahomie a vărsat multe lacrimi pentru toţi cei ce se vor ruga în acest locaş”, a spus Protos. Ambrozie după slujba de hram.

„Când Sfântul Pahomie a sfinţit biserica aceasta a cerut lui Dumnezeu să păzească acest locaş de închinăciune neasuprit şi nears în vecii vecilor. În acelaşi timp, L-a rugat să trimită oameni buni şi credincioşi care să-I placă şi să facă voia Lui. Sfântul Pahomie s-a rugat Maicii Domnului să ne trimită şi pe noi în acest loc pentru a-I

aduce slavă lui Dumnezeu”, a adăugat egumenul.

Liturghia tăcerii

Liturghia Darurilor înainte sfințite a fost numită deseori și „Liturghia tăcerii”. Este singura slujbă care cuprinde două momente concrete în care atât preotul și cântărețul, cât și credincioșii din Biserică trebuie să tacă.

Slujba, specifică Postului Mare, este de fapt un ritual de împărtăşire dezvoltat prin îmbinarea Vecerniei cu unele elemente ale Sfintei Liturghii. Cu toate că nu se aduce jertfa cea fără de sânge şi nu se sfinţesc darurile de pâine şi vin, ea poartă denumirea de Liturghie deoarece în cadrul ei are loc împărtăşirea cu Sfintele Taine.

Sf. Pahomie a căutat mereu liniștea

Sfântul Pahomie a fost originar din Gledin, Bistrița-Năsăud, dar, din cauză că ortodoxia era persecutată în Ardeal în acea vreme, a părăsit casa părintească şi a mers în Moldova, la Mănăstirea Neamţ. A fost stareț al mănăstirii timp de doi ani, după care a mers în Rusia să-l cunoască pe Sfântul Dimitrie al Rostovului.

La întoarcere, Cuviosul Pahomie nu a mai primit să fie stareţ, ci s-a retras împreună cu patru ucenici în pădurile dimprejur, la poalele Muntelui Chiriacu. Nu a putut să se bucure de liniştea pe care o iubea atât de mult, pentru că după alţi doi ani a fost ales episcop al Romanului (1707-1714).

Deşi era iubitor de isihie, de rugăciune şi de carte, Sfântul Pahomie s-a dovedit în această slujire bun gospodar şi administrator, îngrijindu-se eficient şi de nevoile materiale ale eparhiei sale.

După şapte ani de episcopat la Roman, ierarhul s-a retras la sihăstria sa, unde a construit o biserică, alegându-i ca hram Acoperământul Maicii Domnului, de unde aşezarea monahală a primit numele Schitul Pocrov.

Rânduiala aşezată acolo de Sfântul Pahomie era următoarea: monahii păstrau tăcerea în toată vremea, nu mâncau carne, făceau privegheri de toată noaptea şi vieţuiau în ascultare desăvârşită faţă de egumen.

Sfântul Pahomie s-a mutat la Domnul în ziua de 14 aprilie în anul 1724, pe când se afla la Lavra Pecerska din Kiev. La scurt timp, egumenul Lazăr de la Pocrov l-a adus la Schitul ctitorit de el, îngropându-l în pronaos.

Ierarhul Pahomie a fost trecut în rândul Sfinţilor de Biserica Ortodoxă Română în

2006.

Foto credit: Doxologia / Constantin Ciofu

basilica.ro